

Arrest

nr. 181 642 van 1 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 juli 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 9 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 7 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 18 september 2015.

1.3. Op 4 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 4 oktober 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

In zake: Y. E.-H.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soenniet van Palestijnse origine. U bent in Libanon als Palestijns vluchteling (1948) geregistreerd, zowel bij UNRWA als bij de Libanese autoriteiten. U bent geboren op 5 oktober 1971 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Nahr al Bared, waar u tot 1990 heeft gewoond. Vervolgens verbleef u in het kader van uw studies acht jaar in Wit-Rusland. In juni 1998 keerde u gedurende vijf maanden naar Nahr al Bared terug. In november 1998 verhuisde u naar Abu Dhabi waar u tot in het voorjaar van 2015 gewoond en gewerkt heeft. Aanvankelijk werkte u als tolk bij een vertaalbureau. Nadien werkte u in de Nationale Bank van Abu Dhabi. Op 1 juli 2002 bent u wettelijk gehuwd met uw nicht, mevrouw M.(...) e.(...) H.(...) (CG 15/16751B), geboren op 2 februari 1987 te Lagos, Nigeria. Ook zij is van Palestijnse origine en beschikt niet over een andere nationaliteit. Samen hebben jullie drie kinderen: twee dochters, A.(...) en S.(...) en één zoon M.(...), allen geboren in Abu Dhabi.

Op 21 mei 2015 vertrok u vanuit Abu Dhabi op familiebezoek in Nahr al Bared. Een dag voor uw vertrek uit Abu Dhabi vroeg een kennis, S.(...) a.(...) A.(...) A.(...) N.(...), u om een pakket met wat kleren en zo'n 600 dollar mee te nemen en af te geven aan zijn gehandicapte broer S.(...). Deze laatste verbleef in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah. U was er nog nooit geweest maar ging akkoord. Op 30 mei 2015 reisde u richting de stad Saida van waaruit u met de taxi het kamp bereikte. U passeerde een grote, ijzeren poort en enkele controleposten, zowel van het Libanese leger als van de Palestijnse, politieke partij Fatah. In een café nabij de ingang van het kamp ontmoette u M.(...), een tweede broer van S.(...). Dit hadden jullie eerder telefonisch afgesproken. Hij bracht u naar zijn huis in de wijk Tamir en naar het huis van S.(...) dat ernaast lag. Deze buurt stond onder de controle van Fatah. Nadat jullie eerst samen gegeten hadden, begeleidde M.(...), die net als S.(...) zelf ook tot Fatah behoorde, u naar een andere uitgang in de straat Shara al Tawarah. Die buurt werd gecontroleerd door de radicaal islamitische groepering Jund ash Sham. Net voor de controlepost wees M.(...) u daar enkele van hun gewapende aanhangers aan. Zij wisten wie M.(...) was maar uzelf sprong meteen in het oog. Eén van de aanhangers van Jund ash Sham benaderde u en vroeg uw identiteitskaart. Hij vroeg u waar u vandaan kwam en u zei dat u een Palestijn was uit Nahr al Bared. Daarop begon de voor u onbekende man alle inwoners van Nahr al Bared uit te schelden, bedriegers te noemen en hen ervan te beschuldigen de islamitische groeperingen te hebben bespioneerd in het belang van de Libanese, militaire dienst. U kon dit niet verdragen en repliceerde dat zij (nvdr. Jund ash Sham) de bedriegers waren. Daarop begon hij u te slaan, te schoppen en te duwen. U werd kwaad en duwde hem met uw hand op zijn borst van u af. De voor u onbekende man viel met zijn hoofd op de grond en begon te bloeden. Hij was bewusteloos. Onmiddellijk kwamen verschillende van zijn gewapende kompanen op u af. Ook zij begonnen u te slaan, te duwen en brachten u via allerhande kleine straatjes naar een voor u onbekend gebouw. In totaal werd u daar twee nachten vastgehouden in een kleine kamer met een ijzeren deur. De aanhangers van Jund ash Sham ondervroegen u over uw identiteit, over de reden van uw komst naar Ayn al-Hilwah en over uw banden met de Libanese, militaire dienst. Zij bedreigden u met de dood. Vroeg op de tweede morgen van uw detentie verdwenen de aanwezige leden van de radicaal islamitische groepering voor het ochtendgebed. U werd in het oog gehouden door één bewaker. U veinsde een hartaanval, de bewaker kwam naar u toe en u duwde hem weg. De deur was los. Meteen vluchtte u in de richting van het huis van M.(...). Deze laatste stelde u voor om de politieke partij Fatah in te schakelen maar u weigerde. U vroeg hem u de wijk uit te krijgen. Via een derde uitgang dichtbij het huis van M.(...) heeft u Ayn al-Hilwah uiteindelijk verlaten. U keerde terug naar uw familie in Nahr al Bared. Naderhand lichtte M.(...) u in over de bemiddelingspoging die de partijleiders van Fatah zonder succes hadden ondernomen. De precieze details hieromtrent kent u niet. Op 4 juni 2015 keerde u - zoals gepland - met het vliegtuig naar Abu Dhabi terug.

Uit bezorgdheid voor M.(...), de tweede broer van S.(...), telefoneerde u in de loop van de maand juni 2015 met beide broers om te polsen hoe het met hen ging. Dit was het laatste contact dat u met hen zou hebben. M.(...) verbleef nog steeds in Ayn al-Hilwah maar gaf u te kennen dat hij het land wilde verlaten. Zelf moest u ook opletten omdat de groepering van Jund ash Sham u nooit met rust zou laten. Dit werd u eind juni 2015 ook door uw eigen broer M.(...) aangemaand. Hij hoorde via een gelovige kennis dat u persoonlijk gezocht werd.

Wegens een reorganisatie raakte uw werkcontract bij de Nationale Bank van Abu Dhabi vervolgens beëindigd. U zocht naar ander werk maar tevergeefs. Vanaf 30 juni 2015 werd uw verblijfsvergunning en die van uw gezin niet langer verlengd. Op 5 juli 2015 nam u in de luchthaven te Abu Dhabi op legale wijze het vliegtuig. U was in het bezit van uw geldige paspoort voorzien van een geldig Schengenvisum. Met het oog op toerisme had u op 21 januari 2015 reeds een visumaanvraag ingediend bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi. Het toeristenvisum werd toegekend op 28 mei 2015 en u had nog drie maanden om het te gebruiken. Via een overstap in Doha (Qatar) kwam u op 5 juli 2015 alleen in Brussel aan. Uw echtgenote en drie kinderen waren al op 1 juli 2015 op legale wijze met het vliegtuig naar België gereisd. Ook zij hadden eerder een visum bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi geregeld. Op 9 juli 2015 vroeg u alhier samen met uw gezin asiel aan.

Na uw aankomst in België vernam u via uw eigen broer M.(...) dat S.(...)'s broer – en inmiddels ook uw vriend – M.(...) nog bijkomende, persoonlijke problemen had gekend met Jund ash Sham omwille van u. Hij werd het doelwit van beschietingen. U vermoedt omdat u zijn gast was die Jund ash Sham beledigd had. Nog volgens uw broer M.(...) zou uw vriend M.(...) Libanon nadien verlaten hebben en naar Duitsland zijn gevlucht. Tevens zou er in Ayn al-Hilwah een groot conflict ontstaan zijn tussen Jund ash Sham enerzijds en de partij Fatah anderzijds. Dit alles zou uw eigen broer M.(...) vernomen hebben van S.(...), S.(...)'s gehandicapte broer die zich nog steeds in Ayn al-Hilwah zou bevinden. Uw broer M.(...) contacteerde S.(...) in het kader van de financiële steun die Fatah geeft aan mensen in nood.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de originele Libanese identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen van uw echtgenote en drie kinderen, de originele geboorteaktes van uw drie kinderen, uw originele UNRWA vluchtelingenkaart, een kopie van uw huwelijksakte, uw originele werkcontract (2005), een kopie van uw verblijfsvergunning in Abu Dhabi met stempel van annulatie, de originele, geannuleerde aanvragen tot verlenging van uw verblijfsvergunning in Abu Dhabi en die van uw echtgenote, uw twee dochters en uw zoon, een kopie van een attest afkomstig van "the Palestinian Popular Community" d.d. 20 juni 2015, een kopie van een attest afkomstig van "the Palestinian Liberation Organization PLO" d.d. juni 2015 en kopieën van pagina's uit uw paspoort en die van uw echtgenote, uw twee dochters en uw zoon.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit de stukken toegevoegd in het administratieve dossier (zie UNRWA- registratiekaart & Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen) alsook uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon (CGVS man, p.3, p.6 & p.9). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw laatste vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe verhinderen naar het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, terug te keren.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u zouden verhinderen naar het mandaatgebied terug te keren, geen geloof kan worden gehecht.

Allereerst blijken verschillende van de door u afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure weinig logisch te zijn.

Om te beginnen roept het door u aangehaalde bezoek aan het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah op 30 mei 2015 (CGVS man, p.28) de nodige vragen op. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 4 januari 2016) blijkt immers dat dit kamp algemeen beschouwd wordt als het gewelddadigste kamp in Libanon. De voorbije jaren vonden verschillende gewelddadige incidenten plaats tussen de rivaliserende strekkingen Fatah en Jund ash-Sham. Dat u er, gegeven de huidige veiligheidssituatie ter plaatse, mee instemde hier persoonlijk een pakket te gaan afleveren en dit voor een gewone kennis, S.(...), uit Abu Dhabi die u soms op café ziet (CGVS man, p.25), is dan ook opmerkelijk. Niet alleen liggen Nahr al Bared, waar uw familie woonde (CGVS man, p.14), en Ayn al-Hilwah op een afstand van meer dan twee uur (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) en diende u zich aldus enige moeite te troosten om in eigen persoon wat kleren en ongeveer 600 dollar (CGVS man, p.29) te gaan bezorgen aan een overigens voor u onbekende man. Ook had het Higher Palestinian Security Committee, dat de verschillende kampen overziet, net voor uw aankomst in het kamp op 30 mei 2015, nog bijkomende veiligheidsmaatregelen ingesteld naar aanleiding van recent geweld in april en begin mei 2015 zoals de oprichting van nieuwe controleposten en een versterking van de Joint Security Force van 225 tot 375 manschappen (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 4 januari 2016). U de instabiele veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah voorgelegd, geeft ook u toe dat u eigenlijk niet had willen gaan, ware het niet dat de broer van uw kennis invalide was en u het bijgevolg als uw humanitaire plicht beschouwde om dit pakket persoonlijk aan hem te overhandigen (CGVS man, p.26). Dit is echter bezwaarlijk een evenwichtige afweging te noemen. Het hoeft geen betoog dat uw uitleg de wenkbrauwen doet fronsen, te meer uit uw verklaringen blijkt dat er in het betrokken Palestijnse vluchtelingenkamp nog een tweede broer van uw kennis S.(...) verbleef, i.c. M.(...). U verklaarde bovendien over het telefoonnummer van M.(...) te beschikken en kon telefonisch contact met hem hebben (CGVS man, p.25 en 28). Dat u, die zich nochtans op de hoogte toont van het algemeen onveilige imago van het kamp (CGVS man, p.26 & p.30), het uiteindelijk nodig achtte om Ayn al-Hilwah zélf binnen te gaan (CGVS man, p.25) en het pakket niet gewoon bij de ingang van het kamp met de tweede broer van S.(...) meegaf, is in deze andermaal opmerkelijk.

Bijkomend springt ook de context waarbinnen uw persoonlijke problemen met Jund ash Sham zijn ontstaan, in het oog. Zo verklaart u dat M.(...), S.(...)'s tweede broer en tevens lid van de Palestijnse partij Fatah (CGVS man, p.25, p.27 & p.30), u bij het verlaten van het kamp begeleidde naar een uitgang in de straat Shara al Tawarah (CGVS man, p.25 & p.30). Anders dan de kampingang die u eerder had genomen in het door Fatah gecontroleerde deel van het kamp (CGVS man, p.27), stond deze regio onder de controle van de radicaal islamitische groepering, Jund ash Sham. Zo wist ook M.(...), die u de gewapende groepsleden zelf nog had aangewezen (CGVS man, p.25 & pp.29-32). Dat hij u in zijn hoedanigheid als Fatah-lid langs deze gevaarlijke uitgang wilde sturen, is vooreerst uiterst merkwaardig. U deze bedenking voorgespiegeld, beweert u zichzelf dezelfde vraag te stellen. Volgens u moest M.(...), net als u (CGVS man, p.30) op de hoogte zijn geweest van de problematische relatie tussen Jund ash Sham en Fatah, maar was hij "gewoon iemand die graag uitdaagde" (CGVS man, p.32). Dat hij niet alleen zichzelf maar ook u, die net persoonlijk een pakket van zijn broer S.(...) uit Abu Dhabi was komen leveren, met opzet in een dergelijk risicovolle situatie zou plaatsen en u niet uit voorzorg naar een uitgang gelegen in het door Fatah gecontroleerde deel van het kamp zou begeleiden (CGVS man, p.34), is dan ook weinig geloofwaardig. Hierbij valt ook het door u gestelde gedrag op, nét voor u het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah wilde verlaten. Zo verklaart u één van de aanhangers van Jund ash Sham van antwoord te hebben gediend nadat hij u als inwoner van Nahr al Bared als bedrieger had bestempeld. Niet alleen is het frappant dat u er niet voor terugdeinsde de groepering op uw beurt zelf een bende bedriegers te noemen. Via M.(...) was u immers net te weten gekomen dat de man die u uw identiteitskaart vroeg tot de radicale, gewapende groepering van Jund ash Sham behoorde (CGVS man, p.29 & p.31). Ook wekt het de nodige verbazing dat u, die vervolgens hard geduwd en geslagen werd door deze onbekende man, zich verdedigde en uw tegenstander van u afduwde, zodanig zelfs dat hij met zijn hoofd op de grond viel en bewusteloos raakte (CGVS man, p.31). Redelijkervijs kan nochtans verwacht worden dat u als buitenstaander van dit algemeen bekende, gewelddadige kamp bij zulke confrontatie met uiterlijk zichtbare (CGVS man, p.25), radicale moslims toch enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Het hoeft dan ook geen betoog dat de door u geschetste gang van zaken minstens verrassend is.

Verder is het uiterst bevreemdend dat u, die na het betrokken incident via allerhande kleine straatjes naar een voor u onbekend gebouw was gebracht, zich na twee dagen detentie onmiddellijk wist te

herinneren waar het huis van M.(...) zich bevond. U bent er naar eigen zeggen naartoe gelopen (CGVS man, pp.32-33). Eerder beweerde u nochtans nooit eerder in het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilwah te zijn geweest (CGVS man, p.26). Uw vlucht naar het huis van M.(...) is dan ook bijzonder markant. Dat u wist dat zijn huis in de buurt van het Algemeene Ziekenhuis en een partijbureau van Fatah gelegen was (CGVS man, pp.26-27 & p.34), doet - gegeven de zelfverklaarde aanwezigheid van vele, kleine straatjes in Ayn al-Hilwah (CGVS man, p.27 & p.32) geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Daarnaast laten uw vage verklaringen weinig ruimte geloof te hechten aan de door u opgeworpen vrees voor persoonlijke onveiligheid in Libanon.

Over de bemiddelingspoging die tijdens uw tweedaagse detentie zou zijn georganiseerd, weet u totaal geen informatie te verschaffen. U komt niet verder dan te stellen dat één van de leiders van Fatah via een bemiddelaar contact probeerde op te nemen met de leiders "van de andere kant" maar tevergeefs. Noch kent u de identiteit van deze Fatah – prominent of bemiddelaar. Noch weet u te specificeren wie juist voor Jund ash Sham onderhandelde. U heeft er verder geen idee van wat de bemiddelaar precies allemaal heeft ondernomen. Hoewel u aanvankelijk in algemene en weinig doorleefde bewoordingen verklaart dat de bemiddelaar nieuws bracht van de ene naar de andere partij, geeft u uiteindelijk te kennen zelfs niet te weten of hij Jund ash Sham überhaupt heeft kunnen bereiken. U veronderstelt van wel maar zeker bent u daar niet van. Uw verklaringen omtrent de eigenlijke bemiddeling berusten louter op uw eigen vermoedens. Gevraagd naar de reactie van Jund ash Sham, stelt u dat zij de bemiddelingspoging geweigerd hebben. Ook dit leidde u echter louter af uit het feit dat u gedurende twee dagen niet spontaan werd vrijgelaten. Gezien het belang van deze bemiddelingspoging kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de omstandigheden. U vergoelijkt alleen te weten wat M.(...), de broer van S.(...), u hierover verteld heeft. Zelf zat u op dat moment opgesloten en zelf kon u het dus niet weten, zo redeneert u. Dit is echter geen aanvaardbare verklaring. U gevraagd of M.(...), de broer van S.(...), u daarna verder heeft ingelicht over de bemiddelingspoging, antwoordt u ontkennend en legt u uit dat het afgelopen was. Dat u zich in het buitenland in veiligheid bevond en het niet meer zo belangrijk achtte, getuigt in deze echter van een erg laconieke houding (CGVS man, pp.40-42). Immers, ook na uw vrijlating zou u nog verschillende aanwijzingen hebben gekregen als zou u momenteel nog steeds persoonlijk gezocht worden door Jund ash Sham in Libanon (CGVS, pp.35-39). U gevraagd hoe het komt dat u zich zelf niet meer bij M.(...) geïnformeerd heeft, verschoont u dat bemiddelingspogingen in de vluchtelingenkampen steeds zonder resultaat blijven (CGVS man, p.42). De vaststelling dat u er niet in slaagt deze bemiddelingspoging afdoende te duiden, noch aantoot zich hiertoe op een of andere manier te hebben (willen) informeren, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Libanon.

Vervolgens kunt u onvoldoende concrete aanwijzingen opgeven waaruit kan worden geconcludeerd dat u persoonlijk zou worden gezocht door Jund ash Sham.

Gedurende de twee resterende dagen in Nahr al Bared heeft u zelf geen persoonlijke problemen meer gekend (CGVS man, p.35). Dat u, die beweert te hebben geweten dat de radicaal islamitische groepering u sowieso zou opvolgen (CGVS man, p.36), nog tot aan uw voorziene vertrek naar Abu Dhabi bij uw familie in Nahr al Bared bent gebleven (CGVS man, p.34), is overigens opmerkelijk, daar de leden van Jund ash Sham uw identiteitskaart zagen en wisten dat u afkomstig was van dat Palestijnse vluchtelingenkamp (CGVS man, p.25, pp.29-30).

Gepolst naar aanwijzingen voor de periode van uw verblijf van één maand in Abu Dhabi geeft u aan dat uw broer M.(...) eind juni 2015 nog via een gelovige kennis had opgevangen dat u persoonlijk werd gezocht. Wie deze gelovige kennis precies was, weet u echter niet omdat u hem niet persoonlijk kent. Hoe deze kennis het nieuws op zijn beurt had vergaard, weet u evenmin. U stelt dat hij het waarschijnlijk via via gehoord zal hebben maar zeker weet u dat niet. Uw vage en weinig doorleefde verklaringen kunnen niet overtuigen. Gepeild of u uw broer gevraagd heeft naar de identiteit en bronnen van deze gelovige kennis, zegt u dit niet te hebben gedaan. U concentreerde zich louter op het nieuws en hoe die onbekende man dat wist, interesseerde u niet (CGVS man, pp.35-36). Uw klaarblijkelijke desinteresse kan niet overtuigen. Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat u, die internationale bescherming inroept op basis van deze feiten, hierover meer specifieke verklaringen zou kunnen afleggen of zich hierover minstens zou willen informeren, aangezien dergelijke informatie van essentieel belang is om uw persoonlijke situatie correct in te schatten.

Gevraagd naar andere aanwijzingen tijdens de periode van uw verblijf van één maand in Abu Dhabi, beweert u aanvankelijk dat er geen andere kanalen waren. Op de vraag naar aanwijzingen tot nu toe

corrigeert u zichzelf echter onmiddellijk en verwijst u naar uw laatste contact met M.(...), de broer van S.(...). Eind juni 2015 zou deze laatste u hebben gewaarschuwd dat "zij" u nooit met rust zouden laten. Niet alleen is het merkwaardig dat u zich deze aanwijzing niet onmiddellijk zou herinnerd hebben. Ook betreft het duidelijk een blote bewering die noch M.(...), noch u kunt staven aan de hand van enig concreet element of gebeurtenis. Dat M.(...), de broer van S.(...), de betrokken groepering goed kent, vormt in deze geen overtuigend argument (CGVS man, pp.36-37).

Later lichtte uw eigen broer M.(...) u erover in dat M.(...), de broer van S.(...), in Ayn al-Hilwah nog persoonlijke problemen kende omwille van u, problemen naar aanleiding waarvan hij Libanon uiteindelijk zou verlaten hebben. Dit alles zou uw eigen broer M.(...) vernomen hebben van S.(...), S.(...)'s gehandicapte broer die zich nog steeds in Ayn al-Hilwah zou bevinden. Over de persoonlijke problemen van M.(...), de broer van S.(...) blijft u evenwel opnieuw sterk op de oppervlakte. U komt niet verder dan te stellen dat er in Ayn al-Hilwah een groot conflict plaatsvond tussen Fatah en Jund ash Sham en dat M.(...), de broer van S.(...), omwille van u een persoonlijk doelwit van de beschietingen was. Welke concrete problemen hij dan precies door u zou gekregen hebben, is u totaal niet duidelijk. U vergoelijkt dat u niet aanwezig was (CGVS man, pp.37-38). Dit is echter weerom geen aanvaardbare verklaring. Uw onwetendheid terzake is andermaal frappant, te meer u eerder aangaf een bezorgdheid te koesteren ten opzichte van de persoonlijke situatie van M.(...) (CGVS man, p.37). Naar u beweert, staat u bovendien nog steeds in contact met uw broer M.(...) (CGVS man, p.20). Bijgevolg stond niets u in de weg zich hierover grondig bij hem te informeren, niet in het minst ter voorbereiding van uw asielaanvraag.

Gezien het belang van deze verschillende aanwijzingen voor de inschatting van uw actuele vrees voor vervolging in Libanon, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u wel degelijk van alle details op de hoogte zou zijn en minstens alles in het werk zou gesteld hebben om, hetzij via uw eigen broer M.(...) dan wel via de twee broers van S.(...), M.(...) en S.(...), zoveel mogelijk informatie over deze aanwijzingen te weten te komen, een gegeven dat totaal niet blijkt uit uw verklaringen. Uw onwetendheid en klaarblijkelijke volledige desinteresse u terdege te informeren raken aan de kern van uw relaas en tasten eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Libanon aan.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door uiteenlopende verklaringen over de verschillende aanwijzingen als zou u momenteel nog steeds persoonlijk gezocht worden door Jund ash Sham in Libanon.

Gevraagd naar andere aanwijzingen dat Jund ash Sham u tot nu toe viseert, stelt u te weten dat zij u zoeken maar niet te weten op welke manier (CGVS man, p.42). Uw verklaringen op de zetel van het CGVS stroken evenwel niet met wat u hierover eerder tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde. Ten eerste heeft u tegenover de DVZ met geen woord gerept over bovenstaande aanwijzingen die u achtereenvolgens zou ontvangen hebben. Ten tweede preciseerde u bij de DVZ dat "zij" naar uw broer M.(...) belden, uw aanmelding eisten en met zware gevolgen dreigden (vragenlijst CGVS, p.2), een gebeurtenis die u op de zetel van het CGVS op geen enkel moment herhaalt (CGVS man, pp.1-44). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS werd u nochtans de kans gegeven om fouten of omissies bij het gehoor op de DVZ aan te geven. U bevestigde de belangrijkste zaken te hebben vermeld doch niet alle details te hebben uitgelegd (CGVS man, p.2). Het betreft hier nochtans allerminst een detail. In tegendeel zelfs, het betreft een concrete, directe aanwijzing die van essentieel belang is om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging. Bijgevolg doen deze vaststellingen andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Anderzijds laat ook uw echtgenote zich op het Commissariaat-generaal ontvallen dat uw broer u na uw terugkeer naar Abu Dhabi waarschuwde dat u en het leven van uw gezin in gevaar was. Anders dan wat u beweerde, leidde uw broer dit volgens uw echtgenote af uit een papier dat "waarschijnlijk" op het balkon was gegooid (CGVS vrouw, pp.15-16), een gegeven waarover u zelf tijdens de asielprocedure evenmin op enig moment gewag maakte (vragenlijst CGVS man, pp.1-2 & CGVS man, pp.1-44). Over de aanwijzingen die u doorheen de asielprocedure zelf aanreikt, maakte uw echtgenote zelf dan weer geen melding (CGVS vrouw, pp.15-16). Dergelijke discrepanties doen weerom ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen en uw algehele oprechtheid.

In de marge is tevens de chronologie van de door u aangehaalde feiten minstens opvallend te noemen. Reeds vóór uw persoonlijke problemen in Libanon, met name op 21 januari 2015, diende u voor het eerst een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi. Dit deed u met het oog op een toeristische reis naar België, gepland van 5 tot 19 juni 2015 (zie vliegtuigtickets heen en terug in het administratieve dossier). Jullie visa werden uiteindelijk allemaal toegekend op 28 mei 2015. Aangezien

de aanvraag tot verlenging van jullie verblijfsvergunning in Abu Dhabi op 30 juni 2015 werd geweigerd, zouden jullie na de beoogde toeristische reis naar België echter niet langer naar Abu Dhabi terugkeren. Dat ook een terugkeer naar Libanon daarenboven verhinderd werd door de persoonlijke problemen die u tijdens uw verblijf van 21 mei tot 4 juni 2015 zou hebben ondervonden, is bijgevolg opvallend te noemen, te meer deze persoonlijke problemen in het licht van bovenstaande vaststellingen, weinig aannemelijk zijn.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de oprechtheid van uw asielaanvraag verder in het gedrang komt door uw verklaring uw paspoort en de paspoorten van uw echtgenote en drie kinderen te hebben verscheurd na uw aankomst in België. Bijgevolg kan u ze momenteel niet voorleggen (CGVS man, p.6 & CGVS vrouw, p.4). Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan niet worden verwacht dat hij persoonlijke documenten vernietigt die staven wie je bent en vanwaar je komt. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, immers een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Dat u uw paspoort opzettelijk vernietigde, ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U beweert dat u bang was naar Libanon te worden teruggestuurd (CGVS man, p.6). Deze reden biedt geen overtuigende verschooning, te meer omdat u eens in België besloten heeft uw andere identiteitsdocumenten daarentegen wel bij te houden. Het door u gestelde gedrag komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Met betrekking tot de overige door u voorgelegde documenten dient tenslotte te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uw originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de originele Libanese identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen van uw echtgenote en drie kinderen, de originele geboorteaktes van uw drie kinderen, uw originele UNRWA vluchtelingenkaart, een kopie van uw huwelijksakte, uw originele werkcontract (2005), een kopie van uw verblijfsvergunning in Abu Dhabi met stempel van annulatie, de originele, geannuleerde aanvragen tot verlenging van uw verblijfsvergunning in Abu Dhabi en die van uw echtgenote, uw twee dochters en uw zoon en kopieën van pagina's uit uw paspoort en deze van uw echtgenote, uw twee dochters en uw zoon, hebben betrekking op uw identiteit, op de identiteit van uw familie, op uw werk en uw verblijf in Abu Dhabi en dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan. Ook de kopie van het attest afkomstig van "the Palestinian Popular Community" d.d. 20 juni 2015 en de kopie van het attest afkomstig van "the Palestinian Liberation Organization PLO" d.d. juni 2015 zijn niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst dient opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijk document gepaard dient te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Verder moet worden opgemerkt dat deze documenten louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Omdat kopieën gemakkelijk manipuleerbaar zijn, hebben zij slechts een beperkte bewijswaarde. Ook werden beide attesten opgesteld op uw vraag op een moment dat u reeds in België verbleef. Gezien het gesolliciteerde karakter kan aan de verklaringen, weergegeven in de voorgelegde attesten, dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr al Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk was/is.

Zo blijkt uit uw verklaringen allereerst dat uw ouderlijke huis in het kamp jullie eigendom was (CGVS man, p.9). Uw vader werkte in een wasserette/strijkatelier die goed draaide (CGVS man, p.13 & p.17). Zodoende slaagde hij erin in jullie levensonderhoud te voorzien. Van UNRWA kregen jullie tot in de jaren '80 naar eigen zeggen slechts een beperkte vorm van voedselhulp (CGVS man, pp. 9-10). Met de financiële steun van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die gedurende 30 jaar in Nigeria woonde, werkte en heel goed verdiende, bouwden jullie zelf twee verdiepingen bij op jullie huis (CGVS man, p.9). In de jaren '80 noopte een ongeval uw vader te stoppen met zijn winkel (CGVS, p.18). Naast het spaargeld waarover uw vader beschikte, konden jullie gedurende deze periode andermaal steunen op uw oom M.(...)a.(...) H.(...) (CGVS, p.17). Nadien ging uw vader opnieuw aan de slag als taxichauffeur, hetgeen hij tot 1986 of 1987 gedaan heeft. Dan is hij volledig gestopt met werken (CGVS man, pp.17-18).

Daar uw oudste broer K.(...) en later ook uw broer A.(...) in de jaren '80 of '90 respectievelijk naar Nigeria en naar de Verenigde Staten waren vertrokken, stuurden behoudens uw oom, ook zij sindsdien regelmatig geld op (CGVS man, p.10, p.18). In 2003 of 2004 is uw vader uiteindelijk overleden (verklaringen DVZ, p.5 vraag 13).

Zelf kreeg u in 1990 de kans om naar het buitenland te reizen. Gedurende acht jaar woonde en studeerde u in Wit-Rusland. Na een voorbereidend jaar koos u aanvankelijk voor geneeskunde. Na één jaar schakelde u over op een taalopleiding. In 1998 behaalde u uw Bachelor in de Literatuur. De kostprijs van één jaar bedroeg ongeveer 2500 dollar. Hiertoe ontving u de financiële steun, opnieuw van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), van uw oudste broer K.(...) en later tevens van uw broer A.(...). Tijdens uw achtjarig verblijf in Wit-Rusland reisde u vier of vijfmaal naar Rusland omwille van toeristische redenen. Na uw tijdelijke terugkeer in juni 1998 naar jullie huis in Nahr el Bared slaagde u erin via de familie van een Russische vriend een job als vertaler te bemachtigen in Abu Dhabi. Eerst werkte u als vertaler in een privaat vertaalbureau. Nadien tolkte/ vertaalde u gedurende 9,5 jaar voor de Nationale Bank van Abu Dhabi. Tijdens uw verblijf in Abu Dhabi (1998 – 2015) ging u regelmatig op bezoek bij uw familie in Nahr el Bared. Dit deed u voor het laatst in het voorjaar van 2015, toen u zowel bij uw oom M.(...) a.(...) H.(...) (CGVS man, p.14 & p.18) als bij uw broer M.(...) (CGVS man, p.14) kon verblijven (CGVS, pp.9-14). Met de financiële steun van uw broer K.(...) die van Nigeria naar Denemarken was verhuisd, bouwde uw familie in 2004 immers een tweede huis in het nieuwe deel van het kamp. De eerste verdieping was voor uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die onlangs vanuit Nigeria naar Libanon is teruggekeerd. De tweede verdieping bevatte twee appartementen: één voor uw broer K.(...), die nog steeds in Denemarken verblijft, en één voor uw broer M.(...) (CGVS man, p.14 & pp.18-19). Aangezien jullie eerste woning in Nahr al Bared vernield raakte tijdens de burgeroorlog van 2007, woont uw moeder momenteel in het appartement van K.(...) samen met een ongehuwde tante. Ook uw twee zussen F.(...) en S.(...) wonen samen met hun gezin in Nahr el Bared, zij het op een andere plaats. Uw derde zus A.(...) woont in Canada (CGVS man, p.20).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u voorheen verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Niet alleen hebben tal van uw verwanten momenteel een eigen huis in Nahr el Bared waar u en uw gezin (tijdelijk) zouden kunnen verblijven. Ook beschikken verschillende van uw familieleden nog steeds over de nodige fondsen. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie heden nood heeft aan de socio-economische ondersteuning van UNWRA (CGVS man, pp.1-44). Alleen de ramen van het huis van één van uw broers werd hersteld met behulp van een Zweedse hulporganisatie (CGVS man, p.19). Uw moeder, uw broer M.(...) en uw zus S.(...) en diens echtgenoot werken niet. Gevraagd hoe er in hun levensonderhoud wordt voorzien, verwijst u naar de financiële steun die zij krijgen van andere familieleden. Naar eigen zeggen hebben jullie elkaar immers altijd financieel gesteund (CGVS man, p.9). Uw broer A.(...) woont en werkt nog steeds in de Verenigde Staten. Hoewel hij momenteel zou klagen niet zoveel meer te kunnen sturen, bevindt hij zich als coördinator in een Amerikaans bedrijf, volgens u, in de beste financiële situatie. Momenteel steunt hij uw moeder in haar levensonderhoud. Ook de zoon van uw zus S.(...) en de zoon van uw broer M.(...) werken en dragen bij aan het levensonderhoud van de familie (CGVS man, p.21). Naar wat u beweert, slaagt uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die momenteel terug in Nahr al Bared woont, er niet langer in financieel te steunen, daar hij nu een eigen gezin en een eigen huis heeft (CGVS man, p.18). Uit de verklaringen van uw echtgenote, die de dochter is van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), blijkt evenwel dat uw oom / haar vader momenteel nog één ander appartement verhuurt. Daarnaast beschikt hij over vier winkels waarvan er twee worden verhuurd. Voorts geeft uw echtgenote tevens te kennen dat jullie familie ook nog over ander eigendommen beschikt, namelijk twee appartementen in Nahr el Bared en twee winkels die worden verhuurd (CGVS vrouw, pp.8-9).

Bijkomend dient tenslotte opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor verwees naar de psychische problemen die u ondervindt naar aanleiding van het betrokken incident in Ayn al-Hilwah (CGVS man, p.34). U brengt evenwel geen enkel tastbaar begin van bewijs aan die uw beweerde psychische problemen kunnen aantonen. Na analyse van het gehoorverslag dient bovendien te worden vastgesteld dat u in staat bleek om zonder noemenswaardige problemen verklaringen af te leggen. Er is aldus geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde ongerijmdheden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Uw vrouw haalde aan dat jullie als Palestijnen geen rechten hebben in Libanon, dat jullie niet mogen werken, dat het moeilijk is om

te studeren en dat jullie leven altijd in gevaar is (CGVS vrouw, p.16). U noch uw echtgenote brachten concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats.

Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote M.(...) e.(...) H.(...) (CG 15/16751B) tevens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

In zake: M. E.-H.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soenniet van Palestijnse origine. U bent in Libanon als Palestijns vluchteling (1948) geregistreerd, zowel bij UNRWA als bij de Libanese autoriteiten. U bent geboren op 2 februari 1987 in Wori te Nigeria waar u tot de leeftijd van vijf jaar gewoond heeft. Uw vader, M.(...) a.(...) H.(...), werkte in Nigeria. Door toedoen van de algemene veiligheidssituatie in Nigeria keerde uw moeder samen met u en de toen vier andere kinderen naar Libanon terug. Jullie verbleven in een eigen huis in het Palestijnse vluchtelingenkamp Nahr al Bared. U ging naar de middelbare school maar maakte het vierde jaar niet af. Op 1 juli 2002 bent u wettelijk gehuwd met uw neef, de heer Y.(...) e.(...) H.(...) (CG 15/16751), geboren op 5 oktober 1971. Ook hij is van Palestijnse origine en beschikt niet over een andere nationaliteit. U volgde uw echtgenoot naar Abu Dhabi, waar hij op een wettelijke basis woonde en werkte. Samen hebben jullie drie kinderen: twee dochters, A.(...) en S.(...) en één zoon M.(...), allen geboren in Abu Dhabi. Vanaf 30 juni 2015 werd uw verblijfsvergunning en die van uw gezin niet langer verlengd. Het werkcontract van uw echtgenoot bij de Nationale Bank van Abu Dhabi, op basis waarvan jullie alleen een legaal verblijf hadden verkregen, werd wegens een reorganisatie beëindigd. Hij zocht naar ander werk maar tevergeefs.

Op 1 juli 2015 nam u samen met uw drie kinderen in de luchthaven te Abu Dhabi op legale wijze het vliegtuig. U was in het bezit van uw geldige paspoort voorzien van een geldig Schengenvisum. Met het oog op toerisme had uw echtgenoot op 21 januari 2015 reeds een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi ingediend. Het toeristenvisum werd toegekend op 28 mei 2015 maar hij had nog drie maanden om het te gebruiken. Op 12 mei 2015 hadden u en uw drie kinderen een visumaanvraag bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi ingediend op basis van gezinshereniging. Jullie visum werd eveneens toegekend op 28 mei 2015. Via twee overstappen kwam u uiteindelijk op 1 juli 2015 in Brussel aan. Uw echtgenoot moest nog enkele praktische zaken regelen in Abu Dhabi. Hij kwam zelf vier dagen na u in België aan. Op 9 juli 2015 vroeg u alhier samen met uw gezin asiel aan. U beroept zich op de asielmotieven van uw echtgenoot. Zelf kende u noch in Abu Dhabi, noch in Libanon persoonlijke problemen. Wel maakt u melding van de algemene socio-economische situatie voor Palestijnen in Libanon.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen van uw drie kinderen en de originele geboorteaktes van uw drie kinderen.

B. Motivering

Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat de asielmotieven waarop u zich beroept verbonden zijn aan de problemen van uw echtgenoot de heer Y.(...) e.(...) H.(...) (CG 15/16751). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zelf andere persoonlijke problemen kende (CGVS vrouw, p.12 en p.16). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door de commissaris-generaal werd besloten dat tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin worden besloten tot toekenning van internationale bescherming. Aangezien u geen eigen asielmotieven inroept kan in casu volstaan met een verwijzing naar de motieven weergegeven in de beslissingen genomen in hoofde van uw echtgenoot. De beslissing luidt als volgt :

"Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het

mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit de stukken toegevoegd in het administratieve dossier (zie UNRWA- registratiekaart & Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen) alsook uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon (CGVS man, p.3, p.6 & p.9). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw laatste vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe verhinderen naar het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, terug te keren.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u zouden verhinderen naar het mandaatgebied terug te keren, geen geloof kan worden gehecht.

Allereerst blijken verschillende van de door u afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure weinig logisch te zijn.

Om te beginnen roept het door u aangehaalde bezoek aan het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah op 30 mei 2015 (CGVS man, p.28) de nodige vragen op. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 4 januari 2016) blijkt immers dat dit kamp algemeen beschouwd wordt als het gewelddadigste kamp in Libanon. De voorbije jaren vonden verschillende gewelddadige incidenten plaats tussen de rivaliserende strekkingen Fatah en Jund ash-Sham. Dat u er, gegeven de huidige veiligheidssituatie ter plaatse, mee instemde hier persoonlijk een pakket te gaan afleveren en dit voor een gewone kennis, S.(...), uit Abu Dhabi die u soms op café ziet (CGVS man, p.25), is dan ook opmerkelijk. Niet alleen liggen Nahr al Bared, waar uw familie woonde (CGVS man, p.14), en Ayn al-Hilwah op een afstand van meer dan twee uur (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) en diende u zich aldus enige moeite te troosten om in eigen persoon wat kleren en ongeveer 600 dollar (CGVS man, p.29) te gaan bezorgen aan een overigens voor u onbekende man. Ook had het Higher Palestinian Security Committee, dat de verschillende kampen overziet, net voor uw aankomst in het kamp op 30 mei 2015, nog bijkomende veiligheidsmaatregelen ingesteld naar aanleiding van recent geweld in april en begin mei 2015 zoals de oprichting van nieuwe controleposten en een versterking van de Joint Security Force van 225 tot 375 manschappen (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 4 januari 2016). U de instabiele veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah voorgelegd, geeft ook u toe dat u eigenlijk niet had willen gaan, ware het niet dat de broer van uw kennis invalide was en u het bijgevolg als uw humanitaire plicht beschouwde om dit pakket persoonlijk aan hem te overhandigen (CGVS man, p.26). Dit is echter bezwaarlijk een evenwichtige afweging te noemen. Het hoeft geen betoog dat uw uitleg de wenkbrauwen doet fronsen, te meer uit uw verklaringen blijkt dat er in het betrokken Palestijnse vluchtelingenkamp nog een tweede broer van uw kennis S.(...) verbleef, i.c. M.(...). U verklaarde bovendien over het telefoonnummer van M.(...) te beschikken en kon telefonisch contact met hem hebben (CGVS man, p.25 en 28). Dat u, die zich nochtans op de hoogte toont van het algemeen onveilige imago van het kamp (CGVS man, p.26 & p.30), het uiteindelijk nodig achtte om Ayn al-Hilwah zélf binnen te gaan (CGVS man, p.25) en het pakket niet gewoon bij de ingang van het kamp met de tweede broer van S.(...) meegaf, is in deze andermaal opmerkelijk.

Bijkomend springt ook de context waarbinnen uw persoonlijke problemen met Jund ash Sham zijn ontstaan, in het oog. Zo verklaart u dat M.(...), S.(...)'s tweede broer en tevens lid van de Palestijnse partij Fatah (CGVS man, p.25, p.27 & p.30), u bij het verlaten van het kamp begeleidde naar een uitgang in de straat Shara al Tawarah (CGVS man, p.25 & p.30). Anders dan de kampingang die u eerder had genomen in het door Fatah gecontroleerde deel van het kamp (CGVS man, p.27), stond deze regio onder de controle van de radicaal islamitische groepering, Jund ash Sham. Zo wist ook M.(...), die u de gewapende groepsleden zelf nog had aangewezen (CGVS man, p.25 & pp.29-32). Dat hij u in zijn hoedanigheid als Fatah-lid langs deze gevaarlijke uitgang wilde sturen, is vooreerst uiterst merkwaardig. U deze bedenking voorgespiegeld, beweert u zichzelf dezelfde vraag te stellen. Volgens u moest M.(...), net als u (CGVS man, p.30) op de hoogte zijn geweest van de problematische relatie tussen Jund ash Sham en Fatah, maar was hij “gewoon iemand die graag uitdaagde” (CGVS man,

p.32). Dat hij niet alleen zichzelf maar ook u, die net persoonlijk een pakket van zijn broer S.(...) uit Abu Dhabi was komen leveren, met opzet in een dergelijk risicovolle situatie zou plaats en u niet uit voorzorg naar een uitgang gelegen in het door Fatah gecontroleerde deel van het kamp zou begeleiden (CGVS man, p.34), is dan ook weinig geloofwaardig. Hierbij valt ook het door u gestelde gedrag op, n t voor u het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah wilde verlaten. Zo verklaart u   n van de aanhangers van Jund ash Sham van antwoord te hebben gediend nadat hij u als inwoner van Nahr al Bared als bedrieger had bestempeld. Niet alleen is het frappant dat u er niet voor terugdeinsde de groepering op uw beurt zelf een bende bedriegers te noemen. Via M.(...) was u immers net te weten gekomen dat de man die u uw identiteitskaart vroeg tot de radicale, gewapende groepering van Jund ash Sham behoorde (CGVS man, p.29 & p.31). Ook wekt het de nodige verbazing dat u, die vervolgens hard geduwd en geslagen werd door deze onbekende man, zich verdedigde en uw tegenstander van u afduwde, zodanig zelfs dat hij met zijn hoofd op de grond viel en bewusteloos raakte (CGVS man, p.31). Redelijkerwijs kan nochtans verwacht worden dat u als buitenstaander van dit algemeen bekende, gewelddadige kamp bij zulke confrontatie met uiterlijk zichtbare (CGVS man, p.25), radicale moslims toch enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Het hoeft dan ook geen betoog dat de door u geschetste gang van zaken minstens verrassend is.

Verder is het uiterst bevreemdend dat u, die na het betrokken incident via allerhande kleine straatjes naar een voor u onbekend gebouw was gebracht, zich na twee dagen detentie onmiddellijk wist te herinneren waar het huis van M.(...) zich bevond. U bent er naar eigen zeggen naartoe gelopen (CGVS man, pp.32-33). Eerder beweerde u nochtans nooit eerder in het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilwah te zijn geweest (CGVS man, p.26). Uw vlucht naar het huis van M.(...) is dan ook bijzonder markant. Dat u wist dat zijn huis in de buurt van het Algemeen Ziekenhuis en een partijbureau van Fatah gelegen was (CGVS man, pp.26-27 & p.34), doet - gegeven de zelfverklaarde aanwezigheid van vele, kleine straatjes in Ayn al-Hilwah (CGVS man, p.27 & p.32) geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Daarnaast laten uw vage verklaringen weinig ruimte geloof te hechten aan de door u opgeworpen vrees voor persoonlijke onveiligheid in Libanon.

Over de bemiddelingspoging die tijdens uw tweedaagse detentie zou zijn georganiseerd, weet u totaal geen informatie te verschaffen. U komt niet verder dan te stellen dat   n van de leiders van Fatah via een bemiddelaar contact probeerde op te nemen met de leiders "van de andere kant" maar tevergeefs. Noch kent u de identiteit van deze Fatah – prominent of bemiddelaar. Noch weet u te specificeren wie juist voor Jund ash Sham onderhandelde. U heeft er verder geen idee van wat de bemiddelaar precies allemaal heeft ondernomen. Hoewel u aanvankelijk in algemene en weinig doorleefde bewoordingen verklaart dat de bemiddelaar nieuws bracht van de ene naar de andere partij, geeft u uiteindelijk te kennen zelfs niet te weten of hij Jund ash Sham überhaupt heeft kunnen bereiken. U veronderstelt van wel maar zeker bent u daar niet van. Uw verklaringen omtrent de eigenlijke bemiddeling berusten louter op uw eigen vermoedens. Gevraagd naar de reactie van Jund ash Sham, stelt u dat zij de bemiddelingspoging geweigerd hebben. Ook dit leidde u echter louter af uit het feit dat u gedurende twee dagen niet spontaan werd vrijgelaten. Gezien het belang van deze bemiddelingspoging kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de omstandigheden. U vergoelijkt alleen te weten wat M.(...), de broer van S.(...), u hierover verteld heeft. Zelf zat u op dat moment opgesloten en zelf kon u het dus niet weten, zo redeneert u. Dit is echter geen aanvaardbare verklaring. U gevraagd of M.(...), de broer van S.(...), u daarna verder heeft ingelicht over de bemiddelingspoging, antwoordt u ontkennend en legt u uit dat het afgelopen was. Dat u zich in het buitenland in veiligheid bevond en het niet meer zo belangrijk achtte, getuigt in deze echter van een erg laconieke houding (CGVS man, pp.40-42). Immers, ook na uw vrijlating zou u nog verschillende aanwijzingen hebben gekregen als zou u momenteel nog steeds persoonlijk gezocht worden door Jund ash Sham in Libanon (CGVS, pp.35-39). U gevraagd hoe het komt dat u zich zelf niet meer bij M.(...) geïnformeerd heeft, verschoont u dat bemiddelingspogingen in de vluchtelingenkampen steeds zonder resultaat blijven (CGVS man, p.42). De vaststelling dat u er niet in slaagt deze bemiddelingspoging afdoende te duiden, noch aantoot zich hiertoe op een of andere manier te hebben (willen) informeren, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Libanon.

Vervolgens kunt u onvoldoende concrete aanwijzingen opgeven waaruit kan worden geconcludeerd dat u persoonlijk zou worden gezocht door Jund ash Sham.

Gedurende de twee resterende dagen in Nahr al Bared heeft u zelf geen persoonlijke problemen meer gekend (CGVS man, p.35). Dat u, die beweert te hebben geweten dat de radicaal islamitische groepering u sowieso zou opvolgen (CGVS man, p.36), nog tot aan uw voorziene vertrek naar Abu

Dhabi bij uw familie in Nahr al Bared bent gebleven (CGVS man, p.34), is overigens opmerkelijk, daar de leden van Jund ash Sham uw identiteitskaart zagen en wisten dat u afkomstig was van dat Palestijnse vluchtelingenkamp (CGVS man, p.25, pp.29-30).

Gepolst naar aanwijzingen voor de periode van uw verblijf van één maand in Abu Dhabi geeft u aan dat uw broer M.(...) eind juni 2015 nog via een gelovige kennis had opgevangen dat u persoonlijk werd gezocht. Wie deze gelovige kennis precies was, weet u echter niet omdat u hem niet persoonlijk kent. Hoe deze kennis het nieuws op zijn beurt had vergaard, weet u evenmin. U stelt dat hij het waarschijnlijk via via gehoord zal hebben maar zeker weet u dat niet. Uw vage en weinig doorleefde verklaringen kunnen niet overtuigen. Gepeild of u uw broer gevraagd heeft naar de identiteit en bronnen van deze gelovige kennis, zegt u dit niet te hebben gedaan. U concentreerde zich louter op het nieuws en hoe die onbekende man dat wist, interesseerde u niet (CGVS man, pp.35-36). Uw klaarblijkelijke desinteresse kan niet overtuigen. Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat u, die internationale bescherming inroept op basis van deze feiten, hierover meer specifieke verklaringen zou kunnen afleggen of zich hierover minstens zou willen informeren, aangezien dergelijke informatie van essentieel belang is om uw persoonlijke situatie correct in te schatten.

Gevraagd naar andere aanwijzingen tijdens de periode van uw verblijf van één maand in Abu Dhabi, beweert u aanvankelijk dat er geen andere kanalen waren. Op de vraag naar aanwijzingen tot nu toe corrigeert u zichzelf echter onmiddellijk en verwijst u naar uw laatste contact met M.(...), de broer van S.(...). Eind juni 2015 zou deze laatste u hebben gewaarschuwd dat "zij" u nooit met rust zouden laten. Niet alleen is het merkwaardig dat u zich deze aanwijzing niet onmiddellijk zou herinnerd hebben. Ook betreft het duidelijk een blote bewering die noch M.(...), noch u kunt staven aan de hand van enig concreet element of gebeurtenis. Dat M.(...), de broer van S.(...), de betrokken groepering goed kent, vormt in deze geen overtuigend argument (CGVS man, pp.36-37).

Later lichtte uw eigen broer M.(...) u erover in dat M.(...), de broer van S.(...), in Ayn al-Hilwah nog persoonlijke problemen kende omwille van u, problemen naar aanleiding waarvan hij Libanon uiteindelijk zou verlaten hebben. Dit alles zou uw eigen broer M.(...) vernomen hebben van S.(...), S.(...)'s gehandicapte broer die zich nog steeds in Ayn al-Hilwah zou bevinden. Over de persoonlijke problemen van M.(...), de broer van S.(...) blijft u evenwel opnieuw sterk op de oppervlakte. U komt niet verder dan te stellen dat er in Ayn al-Hilwah een groot conflict plaatsvond tussen Fatah en Jund ash Sham en dat M.(...), de broer van S.(...), omwille van u een persoonlijk doelwit van de beschietingen was. Welke concrete problemen hij dan precies door u zou gekregen hebben, is u totaal niet duidelijk. U vergoelijkt dat u niet aanwezig was (CGVS man, pp.37-38). Dit is echter weerom geen aanvaardbare verklaring. Uw onwetendheid terzake is andermaal frappant, te meer u eerder aangaf een bezorgdheid te koesteren ten opzichte van de persoonlijke situatie van M.(...) (CGVS man, p.37). Naar u beweert, staat u bovendien nog steeds in contact met uw broer M.(...) (CGVS man, p.20). Bijgevolg stond niets u in de weg zich hierover grondig bij hem te informeren, niet in het minst ter voorbereiding van uw asielaanvraag.

Gezien het belang van deze verschillende aanwijzingen voor de inschatting van uw actuele vrees voor vervolging in Libanon, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u wel degelijk van alle details op de hoogte zou zijn en minstens alles in het werk zou gesteld hebben om, hetzij via uw eigen broer M.(...) dan wel via de twee broers van S.(...), M.(...) en S.(...), zoveel mogelijk informatie over deze aanwijzingen te weten te komen, een gegeven dat totaal niet blijkt uit uw verklaringen. Uw onwetendheid en klaarblijkelijke volledige desinteresse u terdege te informeren raken aan de kern van uw relaas en tasten eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen in Libanon aan.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door uiteenlopende verklaringen over de verschillende aanwijzingen als zou u momenteel nog steeds persoonlijk gezocht worden door Jund ash Sham in Libanon.

Gevraagd naar andere aanwijzingen dat Jund ash Sham u tot nu toe viseert, stelt u te weten dat zij u zoeken maar niet te weten op welke manier (CGVS man, p.42). Uw verklaringen op de zetel van het CGVS stroken evenwel niet met wat u hierover eerder tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde. Ten eerste heeft u tegenover de DVZ met geen woord gerept over bovenstaande aanwijzingen die u achtereenvolgens zou ontvangen hebben. Ten tweede preciseerde u bij de DVZ dat "zij" naar uw broer M.(...) belden, uw aanmelding eisten en met zware gevolgen dreigden (vragenlijst CGVS, p.2), een gebeurtenis die u op de zetel van het CGVS op geen enkel moment herhaalt (CGVS

man, pp.1-44). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS werd u nochtans de kans gegeven om fouten of omissies bij het gehoor op de DVZ aan te geven. U bevestigde de belangrijkste zaken te hebben vermeld doch niet alle details te hebben uitgelegd (CGVS man, p.2). Het betreft hier nochtans allerminst een detail. In tegendeel zelfs, het betreft een concrete, directe aanwijzing die van essentieel belang is om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging. Bijgevolg doen deze vaststellingen andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Anderzijds laat ook uw echtgenote zich op het Commissariaat-generaal ontvallen dat uw broer u na uw terugkeer naar Abu Dhabi waarschuwde dat u en het leven van uw gezin in gevaar was. Anders dan wat u beweerde, leidde uw broer dit volgens uw echtgenote af uit een papier dat "waarschijnlijk" op het balkon was gegooit (CGVS vrouw, pp.15-16), een gegeven waarover u zelf tijdens de asielprocedure evenmin op enig moment gewag maakte (vragenlijst CGVS man, pp.1-2 & CGVS man, pp.1-44). Over de aanwijzingen die u doorheen de asielprocedure zelf aanreikt, maakte uw echtgenote zelf dan weer geen melding (CGVS vrouw, pp.15-16). Dergelijke discrepanties doen weerom ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen en uw algehele oprechtheid.

In de marge is tevens de chronologie van de door u aangehaalde feiten minstens opvallend te noemen. Reeds vóór uw persoonlijke problemen in Libanon, met name op 21 januari 2015, diende u voor het eerst een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi. Dit deed u met het oog op een toeristische reis naar België, gepland van 5 tot 19 juni 2015 (zie vliegtuigtickets heen en terug in het administratieve dossier). Jullie visa werden uiteindelijk allemaal toegekend op 28 mei 2015. Aangezien de aanvraag tot verlenging van jullie verblijfsvergunning in Abu Dhabi op 30 juni 2015 werd geweigerd, zouden jullie na de beoogde toeristische reis naar België echter niet langer naar Abu Dhabi terugkeren. Dat ook een terugkeer naar Libanon daarenboven verhinderd werd door de persoonlijke problemen die u tijdens uw verblijf van 21 mei tot 4 juni 2015 zou hebben ondervonden, is bijgevolg opvallend te noemen, te meer deze persoonlijke problemen in het licht van bovenstaande vaststellingen, weinig aannemelijk zijn.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de oprechtheid van uw asielaanvraag verder in het gedrang komt door uw verklaring uw paspoort en de paspoorten van uw echtgenote en drie kinderen te hebben verscheurd na uw aankomst in België. Bijgevolg kan u ze momenteel niet voorleggen (CGVS man, p.6 & CGVS vrouw, p.4). Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan niet worden verwacht dat hij persoonlijke documenten vernietigt die staven wie je bent en vanwaar je komt. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, immers een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Dat u uw paspoort opzettelijk vernietigde, ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U beweert dat u bang was naar Libanon te worden teruggestuurd (CGVS man, p.6). Deze reden biedt geen overtuigende verschooning, te meer omdat u eens in België besloten heeft uw andere identiteitsdocumenten daarentegen wel bij te houden. Het door u gestelde gedrag komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Met betrekking tot de overige door u voorgelegde documenten dient tenslotte te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uw originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de originele Libanese identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen van uw echtgenote en drie kinderen, de originele geboorteaktes van uw drie kinderen, uw originele UNRWA vluchtelingenkaart, een kopie van uw huwelijksakte, uw originele werkcontract (2005), een kopie van uw verblijfsvergunning in Abu Dhabi met stempel van annulatie, de originele, geannuleerde aanvragen tot verlenging van uw verblijfsvergunning in Abu Dhabi en die van uw echtgenote, uw twee dochters en uw zoon en kopieën van pagina's uit uw paspoort en deze van uw echtgenote, uw twee dochters en uw zoon, hebben betrekking op uw identiteit, op de identiteit van uw familie, op uw werk en uw verblijf in Abu Dhabi en dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan. Ook de kopie van het attest afkomstig van "the Palestinian Popular Community" d.d. 20 juni 2015 en de kopie van het attest afkomstig van "the Palestinian Liberation Organization PLO" d.d. juni 2015 zijn niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst dient opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijk document gepaard dient te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Verder moet worden opgemerkt dat deze documenten louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Omdat kopieën gemakkelijk manipuleerbaar zijn, hebben zij slechts een beperkte bewijswaarde. Ook werden beide attesten opgesteld op uw vraag op een moment dat u reeds in België verbleef. Gezien het gesolliciteerde karakter kan aan de verklaringen, weergegeven in de voorgelegde attesten, dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr al Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk was/is.

Zo blijkt uit uw verklaringen allereerst dat uw ouderlijke huis in het kamp jullie eigendom was (CGVS man, p.9). Uw vader werkte in een wasserette/strijkatelier die goed draaide (CGVS man, p.13 & p.17). Zodoende slaagde hij erin in jullie levensonderhoud te voorzien. Van UNRWA kregen jullie tot in de jaren '80 naar eigen zeggen slechts een beperkte vorm van voedselhulp (CGVS man, pp. 9-10). Met de financiële steun van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die gedurende 30 jaar in Nigeria woonde, werkte en heel goed verdiende, bouwden jullie zelf twee verdiepingen bij op jullie huis (CGVS man, p.9). In de jaren '80 noopte een ongeval uw vader te stoppen met zijn winkel (CGVS, p.18). Naast het spaargeld waarover uw vader beschikte, konden jullie gedurende deze periode andermaal steunen op uw oom M.(...)a.(...) H.(...) (CGVS, p.17). Nadien ging uw vader opnieuw aan de slag als taxichauffeur, hetgeen hij tot 1986 of 1987 gedaan heeft. Dan is hij volledig gestopt met werken (CGVS man, pp.17-18). Daar uw oudste broer K.(...) en later ook uw broer A.(...) in de jaren '80 of '90 respectievelijk naar Nigeria en naar de Verenigde Staten waren vertrokken, stuurden behoudens uw oom, ook zij sindsdien regelmatig geld op (CGVS man, p.10, p.18). In 2003 of 2004 is uw vader uiteindelijk overleden (verklaringen DVZ, p.5 vraag 13).

Zelf kreeg u in 1990 de kans om naar het buitenland te reizen. Gedurende acht jaar woonde en studeerde u in Wit-Rusland. Na een voorbereidend jaar koos u aanvankelijk voor geneeskunde. Na één jaar schakelde u over op een taalopleiding. In 1998 behaalde u uw Bachelor in de Literatuur. De kostprijs van één jaar bedroeg ongeveer 2500 dollar. Hiertoe ontving u de financiële steun, opnieuw van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), van uw oudste broer K.(...) en later tevens van uw broer A.(...). Tijdens uw achtjarig verblijf in Wit-Rusland reisde u vier of vijfmaal naar Rusland omwille van toeristische redenen. Na uw tijdelijke terugkeer in juni 1998 naar jullie huis in Nahr el Bared slaagde u erin via de familie van een Russische vriend een job als vertaler te bemachtigen in Abu Dhabi. Eerst werkte u als vertaler in een privaat vertaalbureau. Nadien tolkte/vertaalde u gedurende 9,5 jaar voor de Nationale Bank van Abu Dhabi. Tijdens uw verblijf in Abu Dhabi (1998 – 2015) ging u regelmatig op bezoek bij uw familie in Nahr el Bared. Dit deed u voor het laatst in het voorjaar van 2015, toen u zowel bij uw oom M.(...) a.(...) H.(...) (CGVS man, p.14 & p.18) als bij uw broer M.(...) (CGVS man, p.14) kon verblijven (CGVS, pp.9-14). Met de financiële steun van uw broer K.(...) die van Nigeria naar Denemarken was verhuisd, bouwde uw familie in 2004 immers een tweede huis in het nieuwe deel van het kamp. De eerste verdieping was voor uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die onlangs vanuit Nigeria naar Libanon is teruggekeerd. De tweede verdieping bevatte twee appartementen: één voor uw broer K.(...), die nog steeds in Denemarken verblijft, en één voor uw broer M.(...) (CGVS man, p.14 & pp.18-19). Aangezien jullie eerste woning in Nahr al Bared vernield raakte tijdens de burgeroorlog van 2007, woont uw moeder momenteel in het appartement van K.(...) samen met een ongehuwde tante. Ook uw twee zussen F.(...) en S.(...) wonen samen met hun gezin in Nahr el Bared, zij het op een andere plaats. Uw derde zus A.(...) woont in Canada (CGVS man, p.20).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u voorheen verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Niet alleen hebben tal van uw verwanten momenteel een eigen huis in Nahr el Bared waar u en uw gezin (tijdelijk) zouden kunnen verblijven. Ook beschikken verschillende van uw familieleden nog steeds over de nodige fondsen. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie heden nood heeft aan de socio-economische ondersteuning van UNWRA (CGVS man, pp.1-44). Alleen de ramen van het huis van één van uw broers werd hersteld met behulp van een Zweedse hulporganisatie (CGVS man, p.19). Uw moeder, uw broer M.(...) en uw zus S.(...) en diens echtgenoot werken niet. Gevraagd hoe er in hun levensonderhoud wordt voorzien, verwijst u naar de financiële steun die zij krijgen van andere familieleden. Naar eigen zeggen hebben jullie elkaar immers altijd financieel gesteund (CGVS man, p.9). Uw broer A.(...) woont en werkt nog steeds in de Verenigde Staten. Hoewel hij momenteel zou klagen niet zoveel meer te kunnen sturen, bevindt hij zich als coördinator in een Amerikaans bedrijf, volgens u, in de beste financiële situatie. Momenteel steunt hij uw moeder in haar levensonderhoud. Ook de zoon van uw zus S.(...) en de zoon van uw broer M.(...) werken en dragen bij aan het levensonderhoud van de familie (CGVS man, p.21). Naar wat u beweert, slaagt uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die momenteel terug in Nahr al Bared

woont, er niet langer in financieel te steunen, daar hij nu een eigen gezin en een eigen huis heeft (CGVS man, p.18). Uit de verklaringen van uw echtgenote, die de dochter is van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), blijkt evenwel dat uw oom / haar vader momenteel nog één ander appartement verhuurt. Daarnaast beschikt hij over vier winkels waarvan er twee worden verhuurd. Voorts geeft uw echtgenote tevens te kennen dat jullie familie ook nog over ander eigendommen beschikt, namelijk twee appartementen in Nahr el Bared en twee winkels die worden verhuurd (CGVS vrouw, pp.8-9).

Bijkomend dient tenslotte opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor verwees naar de psychische problemen die u ondervindt naar aanleiding van het betrokken incident in Ayn al-Hilwah (CGVS man, p.34). U brengt evenwel geen enkel tastbaar begin van bewijs aan die uw beweerde psychische problemen kunnen aantonen. Na analyse van het gehoorverslag dient bovendien te worden vastgesteld dat u in staat bleek om zonder noemenswaardige problemen verklaringen af te leggen. Er is aldus geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde ongerijmdheden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Uw vrouw haalde aan dat jullie als Palestijnen geen rechten hebben in Libanon, dat jullie niet mogen werken, dat het moeilijk is om te studeren en dat jullie leven altijd in gevaar is (CGVS vrouw, p.16). U noch uw echtgenote brachten concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast

Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats.

Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige

veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1A en 1D, lid 2 van het Internationale Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijzen verzoekers naar artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en wijzen zij er op dat de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 en door UNHCR in ‘*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) of the EU qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*’ van 2013. Het Hof stelt dat uit de woorden “is de bescherming of bijstand [...] opgehouden” volgt dat het de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet zijn opgehouden. Dit betekent dat niet alleen de opheffing van UNRWA maar ook de onmogelijkheid voor UNRWA om haar opdracht te volbrengen, leidt tot het ophouden van de verleende bijstand. Ook gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met UNRWA leiden ertoe dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. De toevoeging van de woorden “om welke reden ook” dienen volgens het Hof zo te worden uitgelegd dat de “reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten”. Dit is het geval wanneer de beslissing is ingegeven “door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon”. Hiervoor dient te worden nagegaan “of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten”. Het Hof benadrukt dat bij dit onderzoek rekening dient te worden gehouden met de doelstelling van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof gaat verder en stelt dat “gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”.

Verzoekers bevestigen dat zij bij UNRWA geregistreerd zijn en dat zij als Palestijnse vluchtelingen geregistreerd zijn bij de Libanese autoriteiten. Zij benadrukken dat voor de toepassing van artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie het loutere bestaan van UNRWA niet voldoende is voor de invulling van het begrip “daadwerkelijke” bijstand. Zij wijzen er voorts op dat zowel uit hun verklaringen als uit de objectieve landeninformatie naar voren komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden. De bijstand die UNRWA verleent is met andere woorden niet meer daadwerkelijk. Daarom dient naar het oordeel van verzoekers vastgesteld te worden dat UNRWA er niet meer in slaagt haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en in het bijzonder ten aanzien van hen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar en citeren uit D. Allan, *“Refugees of the Revolution, Experiences of Palestinian Exile”*, Stanford University Press, 2014, en een artikel uit “L’orient le Jour” van 16 januari 2016.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog opwerpt “Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict...”, citeren verzoekers uit enkele artikelen betreffende de situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah en arrest nr. 150 015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 juli 2015.

Verzoekers besluiten uit de door hen aangehaalde objectieve bronnen dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen zodat artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie toegepast dient te worden en zij van rechtswege als vluchteling dienen erkend te worden.

Aangaande de beoordeling van hun persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, betogen verzoekers dat zij zich wel degelijk in een ‘persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid’ in de zin van het arrest El Kott (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012) bevonden. Verzoekers herhalen hun asielrelaas en voeren aan dat het duidelijk is dat het leven van eerste verzoekende partij, minstens zijn fysieke veiligheid bedreigd werd in het kamp, ongeacht wie de dader was. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, die de kampen niet betreden. Verder kan er ook niet van uitgegaan worden dat het volkscomité in staat zou zijn om bescherming te bieden, aldus verzoekers, die menen dat dienvolgens onderzocht dient te worden of zij in Libanon vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeren. Zij verwijzen naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en betogen dat zij volledig voldoen aan de in deze definitie aangegeven gronden. Zij herhalen hun standpunt dat de door hen aangehaalde feiten een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaken en stellen dat zij geen effectieve bescherming kunnen krijgen. Daarnaast wijzen zij erop dat hun verblijfsvergunning in Abu Dhabi niet langer werd verlengd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat zij verschillende redenen hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid zijn om naar Libanon terug te keren, zodat hen de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota wordt het document “*Survey on the Socioeconomic Status of Palestine Refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA gevoegd.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers de schending van artikel 1A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen zouden verhinderen naar het mandaatgebied van UNRWA terug te keren en de door hen voorgelegde documenten de appreciatie van hun asielaanvraag niet kunnen wijzigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van

nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoekers beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoekers voor hun laatste vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun laatste vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen zou verhinderen naar het mandaatgebied van UNRWA terug te keren.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij/zij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden daar werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was wegens vage, weinig doorleefde, onlogische, weinig overtuigende en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt bovendien over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij/zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekers. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers hun verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Zo werd *in casu* vastgesteld dat (1) vraagtekens kunnen geplaatst worden bij het aangehaalde bezoek aan het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah, (2) de context waarbinnen hun persoonlijke problemen met Jund ash Sham zouden zijn ontstaan niet kan overtuigen, (3) hun vage verklaringen weinig ruimte laten geloof te hechten aan de door hen opgeworpen vrees voor persoonlijke onveiligheid in Libanon, (4) zij onvoldoende concrete aanwijzingen opgeven waaruit kan worden geconcludeerd dat dat zij persoonlijk zouden worden gezocht door Jund ash Sham en hun verklaringen in dit verband vaag,

weinig doorleefd en uiteenlopende zijn, (5) de chronologie van de aangehaalde feiten opvallend te noemen is, en (6) de oprechtheid van hun asielaanvraag verder in het gedrang komt door de verklaring hun paspoorten te hebben verscheurd na hun aankomst in België. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Verzoekers blijven immers in wezen steken in het louter uiten van blote beweringen, het volharden in hun vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de verwijzing naar het rapport van UNHCR "*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*", hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten. In zoverre verzoekers nog meermaals benadrukken dat zij geen effectieve bescherming kunnen verkrijgen, herhaalt de Raad dat verzoekers geenszins aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun laatste vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen zou verhinderen naar het mandaatgebied van UNRWA terug te keren zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig is. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten op generlei wijze betwisten, laat staan ontkrachten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. In de mate verzoekers verwijzen naar een artikel in "*L'orient le Jour*" van 16 januari 2016, waarin onder meer wordt gesteld dat er problemen zijn met UNRWA, dat hun hulp en steun verminderd zal worden en dat daardoor bepaalde kantoren gesloten werden omdat hun beslissing resulteerde in protesten, wijst de Raad erop dat dit een tijdelijke situatie betrof en de onrust is weggeëbd. Uit de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er inderdaad sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en *sit-ins* voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhindering van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft

moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde informatie. Ook met de loutere stelling dat *“UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden”*, tonen verzoekers geenszins aan de UNWRA-bijstand overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoeksters hun verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat zij beroep dienden te doen op het *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kunnen verzoekers evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat verzoekers uitgaan van een verkeerde lezing van de overwegingen vervat in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* waar zij menen dat het begrip “daadwerkelijke bijstand” hetzelfde betekent als “effectieve of kwalitatieve bijstand”. Voor de correcte invulling van het begrip “daadwerkelijk” dient immers rekening gehouden te worden met het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 17 juni 2010. Het is in dit arrest dat de bewoordingen “daadwerkelijke bijstand” namelijk hun intrede hebben gedaan. Uit de lezing van voornoemd arrest blijkt dat met de term “daadwerkelijk” enkel gewezen wordt op het feit dat artikel 1 D van het Verdrag van Genève niet van toepassing is op personen die in *aanmerking kunnen komen* voor UNRWA-bijstand, en dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie alleen personen uitsluit die *“thans bescherming of bijstand genieten”* van een andere orgaan of een andere instelling van de VN dan de UNHCR. Met andere woorden, alleen degenen die daadwerkelijk de door de UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, vallen onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 51-52). Het is dan ook in deze zin dat het begrip “daadwerkelijke bijstand” dient begrepen te worden.

In zoverre verzoekers voorts lijken te betogen dat UNRWA niet langer in staat is haar opdracht te vervullen omwille van de gespannen situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa, volstaat het erop te wijzen dat verzoekers afkomstig zijn uit Nahr al Bared.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precarie omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het als bijlage aan de verweernota gevoegde rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA –, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt: *“Zo blijkt uit uw verklaringen allereerst dat uw ouderlijke huis in het kamp jullie eigendom was (CGVS man, p.9). Uw vader werkte in een wasserette/strijkatelier die goed draaide (CGVS man, p.13 & p.17). Zodoende slaagde hij erin in jullie levensonderhoud te voorzien. Van UNRWA kregen jullie tot in de jaren '80 naar eigen zeggen slechts een beperkte vorm van voedselhulp (CGVS man, pp. 9-10). Met de financiële steun van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die gedurende 30 jaar in Nigeria woonde, werkte en heel goed verdiende, bouwden jullie zelf twee verdiepingen bij op jullie*

huis (CGVS man, p.9). In de jaren '80 noopte een ongeval uw vader te stoppen met zijn winkel (CGVS, p.18). Naast het spaargeld waarover uw vader beschikte, konden jullie gedurende deze periode andermaal steunen op uw oom M.(...)a.(...) H.(...) (CGVS, p.17). Nadien ging uw vader opnieuw aan de slag als taxichauffeur, hetgeen hij tot 1986 of 1987 gedaan heeft. Dan is hij volledig gestopt met werken (CGVS man, pp.17-18). Daar uw oudste broer K.(...) en later ook uw broer A.(...) in de jaren '80 of '90 respectievelijk naar Nigeria en naar de Verenigde Staten waren vertrokken, stuurden behoudens uw oom, ook zij sindsdien regelmatig geld op (CGVS man, p.10, p.18). In 2003 of 2004 is uw vader uiteindelijk overleden (verklaringen DVZ, p.5 vraag 13).

Zelf kreeg u in 1990 de kans om naar het buitenland te reizen. Gedurende acht jaar woonde en studeerde u in Wit-Rusland. Na een voorbereidend jaar koos u aanvankelijk voor geneeskunde. Na één jaar schakelde u over op een taalopleiding. In 1998 behaalde u uw Bachelor in de Literatuur. De kostprijs van één jaar bedroeg ongeveer 2500 dollar. Hiertoe ontving u de financiële steun, opnieuw van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), van uw oudste broer K.(...) en later tevens van uw broer A.(...). Tijdens uw achtjarig verblijf in Wit-Rusland reisde u vier of vijfmaal naar Rusland omwille van toeristische redenen. Na uw tijdelijke terugkeer in juni 1998 naar jullie huis in Nahr el Bared slaagde u erin via de familie van een Russische vriend een job als vertaler te bemachtigen in Abu Dhabi. Eerst werkte u als vertaler in een privaat vertaalbureau. Nadien tolkte/ vertaalde u gedurende 9,5 jaar voor de Nationale Bank van Abu Dhabi. Tijdens uw verblijf in Abu Dhabi (1998 – 2015) ging u regelmatig op bezoek bij uw familie in Nahr el Bared. Dit deed u voor het laatst in het voorjaar van 2015, toen u zowel bij uw oom M.(...) a.(...) H.(...) (CGVS man, p.14 & p.18) als bij uw broer M.(...) (CGVS man, p.14) kon verblijven (CGVS, pp.9-14). Met de financiële steun van uw broer K.(...) die van Nigeria naar Denemarken was verhuisd, bouwde uw familie in 2004 immers een tweede huis in het nieuwe deel van het kamp. De eerste verdieping was voor uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die onlangs vanuit Nigeria naar Libanon is teruggekeerd. De tweede verdieping bevatte twee appartementen: één voor uw broer K.(...), die nog steeds in Denemarken verblijft, en één voor uw broer M.(...) (CGVS man, p.14 & pp.18-19). Aangezien jullie eerste woning in Nahr al Bared vernield raakte tijdens de burgeroorlog van 2007, woont uw moeder momenteel in het appartement van K.(...) samen met een ongehuwde tante. Ook uw twee zussen F.(...) en S.(...) wonen samen met hun gezin in Nahr el Bared, zij het op een andere plaats. Uw derde zus A.(...) woont in Canada (CGVS man, p.20).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u voorheen verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Niet alleen hebben tal van uw verwanten momenteel een eigen huis in Nahr el Bared waar u en uw gezin (tijdelijk) zouden kunnen verblijven. Ook beschikken verschillende van uw familieleden nog steeds over de nodige fondsen. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familieleden nood heeft aan de socio-economische ondersteuning van UNWRA (CGVS man, pp.1-44). Alleen de ramen van het huis van één van uw broers werd hersteld met behulp van een Zweedse hulporganisatie (CGVS man, p.19). Uw moeder, uw broer M.(...) en uw zus S.(...) en diens echtgenoot werken niet. Gevraagd hoe er in hun levensonderhoud wordt voorzien, verwijst u naar de financiële steun die zij krijgen van andere familieleden. Naar eigen zeggen hebben jullie elkaar immers altijd financieel gesteund (CGVS man, p.9). Uw broer A.(...) woont en werkt nog steeds in de Verenigde Staten. Hoewel hij momenteel zou klagen niet zoveel meer te kunnen sturen, bevindt hij zich als coördinator in een Amerikaans bedrijf, volgens u, in de beste financiële situatie. Momenteel steunt hij uw moeder in haar levensonderhoud. Ook de zoon van uw zus S.(...) en de zoon van uw broer M.(...) werken en dragen bij aan het levensonderhoud van de familie (CGVS man, p.21). Naar wat u beweert, slaagt uw oom M.(...) a.(...) H.(...), die momenteel terug in Nahr al Bared woont, er niet langer in financieel te steunen, daar hij nu een eigen gezin en een eigen huis heeft (CGVS man, p.18). Uit de verklaringen van uw echtgenote, die de dochter is van uw oom M.(...) a.(...) H.(...), blijkt evenwel dat uw oom / haar vader momenteel nog één ander appartement verhuurt. Daarnaast beschikt hij over vier winkels waarvan er twee worden verhuurd. Voorts geeft uw echtgenote tevens te kennen dat jullie familie ook nog over ander eigendommen beschikt, namelijk twee appartementen in Nahr el Bared en twee winkels die worden verhuurd (CGVS vrouw, pp.8-9).

Bijkomend dient tenslotte opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor verwees naar de psychische problemen die u ondervindt naar aanleiding van het betrokken incident in Ayn al-Hilwah (CGVS man, p.34). U brengt evenwel geen enkel tastbaar begin van bewijs aan die uw beweerde psychische problemen kunnen aantonen. Na analyse van het gehoorverslag dient bovendien te worden vastgesteld dat u in staat bleek om zonder noemenswaardige problemen verklaringen af te leggen. Er is aldus geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde ongerijmdheden." Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in de vluchtelingenkampen in Libanon brengen verzoekers geen afdoende concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en dat verzoekers geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Nahr el Bared van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kunnen hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon maar dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca

gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Bovendien beschikten zij over een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoekers betwisten dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *"Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon"* van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar

waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, waar zij enkele krantenartikelen aanhalen met betrekking tot de gespannen situatie in Ayn al-Hilwah, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoekers afkomstig zijn van het vluchtelingenkamp Nahr al Bared. Daarnaast kan worden vastgesteld dat de gebeurtenissen die in de door verzoekers aangehaalde artikelen beschreven worden aansluiten bij de in de COI Focus beschreven gebeurtenissen, met name dat diverse fracties in het kamp met elkaar concurreren wat regelmatig in gevechten ontaardt, dat de moorden die in Ayn al-Hilwah plaatsvinden meestal betrekking hebben op de machtsstrijd tussen politieke organisaties die er naar streven hun invloed te vergroten, dat er de voorbije jaren verschillende gewelddadige incidenten plaatsvonden tussen Fatah en islamistische groeperingen, doch dat deze gevechten wel steeds snel onder controle werden gebracht door tussenkomst van het follow-up veiligheidscomité, waarin alle belangrijke Palestijnse fracties vertegenwoordigd zijn en dat bij conflicten tussen groepen onderling, de verschillende partijen en strekkingen in Ayn al-Hilwah, inclusief salafistische groeperingen, met elkaar in dialoog treden, wat ook eind augustus 2015 gebeurd is.

De Raad wijst er te dezen nog op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een

reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekers voorts niet aantonen dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS